

John R. Pepper

AARAN PROJECTS

کویرهای نا-خالی

Inhabited Deserts

جان پیر

افتتاحیه: ۲۳ شهریورماه ۱۳۹۷ - ساعت افتتاحیه: ۴ تا ۸ بعدازظهر
نمایشگاه تا ۹ مهرماه ادامه دارد.
ساعات بازدید:

جمعه‌ها: ۴ تا ۸ بعدازظهر - روزهای دیگر از ساعت ۱ تا ۷ بعدازظهر
(شنبه‌ها پروژه‌های آران تعطیل است)

پروژه‌های آران

خیابان نوفل‌لوشاتو، کوچه لولاگر، پلاک ۵ (ورودی حیاط)
تلفن: ۶۶۷۰۲۲۳۳

John R. Pepper

Opening of the exhibition:

Friday, September 14 2018, 4-8 pm

And will be on view until 1st October 2018
open all days except Saturdays from 1 to 7 pm

Fridays: 4-8 pm

AARAN PROJECTS

No 5, Lolagar Alley, Neauphle-le-Château St.

Tel: +98-21-66702233 TEHRAN - IRAN

www.aarangallery.com

AARAN PROJECTS

With Patronage and Support of Italian Embassy in Tehran.

ITALIA CULTURE
MEDITERRANEO

#VIVEREALLITALIANA

بیشتر انسان‌ها نسبت به کویر بی‌تفاوت هستند. کویرها «دور و درجای دیگری» هستند. هزارها کیلومتر فاصله دارند و نماد «خالی» هستند. مردم کویرها را از کتاب‌های مدرسه می‌شناسند و شناخت آنها کمتر از مرز «خشک، مرده، اسرارآمیز، ترسناک، مرموز، مسطح، داغ، سرد، زیبا، زشت و خطرناک» فراتر می‌رود. هیچ چیزی جز شن و سنگ برای دیدن نیست. و با وجود این که مردم به کویرها سفر می‌کنند ولی هیچ‌گاه در آن‌ها سکنی نمی‌گزینند.

عکس‌های جان پیر، کویرها را دوباره کشف می‌کنند و وقتی همراه او می‌شوید شاید بتوانید یکی دو نکته جدید هم درباره خودتان کشف کنید. حتی بعضی از راهنمایان معروف کویرها که زندگی خود را در گوشه و کنار آنها گذرانده‌اند، اذعان دارند که کویرهای خود را هیچ‌گاه به این شکل ندیده‌اند. و علیرغم حضور راهنمایان و این روحیه ماجراجویانه نهایتاً عکس‌های این هنرمند عکس سفرنامه‌ای نیستند. عکس‌ها، در بیانی مغایر، بیننده را به این مکان‌ها نمی‌برند. ولی به جای دیگری می‌برند، جایی نو در ذهن و در خیال.

فضایی که در این عکس‌ها در آن قرار می‌گیرید، در نگاه اول، به نظر «خشک، مرده، اسرارآمیز، ترسناک، مرموز، مسطح، داغ، سرد، زیبا، زشت و خطرناک» و خالی و غیرقابل سکنی هستند. ولی معما آغاز می‌شود. وقتی در برابر این عکس‌ها قرار می‌گیرید، آنچه که باور دارید که در برابرتان می‌بینید تغییر می‌کند و نه تنها تغییر به یک چیز.

در بعضی از عکس‌ها کمپوزیسیون‌ها شبیه به بنای یادبود طبیعت در کره زمین هستند. اگر سطح بالاتری از آگاهی و هوشیاری وجود داشته باشد و بخواهیم - هر چقدر بی‌دلیل - یادبودی در کویر برای خلقت خداوند بسازیم، (همان کاری که هفت میلیارد انسان در کره زمین برای گرامیداشت هم‌نوعانشان انجام می‌دهند)، تنها منابع و وقت را تلف کرده‌ایم.

خیلی تعجب‌آور نیست که بعضی از سنگ‌ها خیلی زنده به نظر می‌آیند، یا شبیه دیو و دد در کتابهای افسانه‌ای هستند، یا نزدیک به آشکارسازی الهی صورتی بر صفحه تخت سنگی، یا به صورت گذرا آیین‌های از فعل و انفعالات انسان‌ها، یا مبادله تقابلی (نظیر دو تخته سنگی که روبه روی هم قرار گرفته‌اند)، یا رقص و یا گردهم آمدن خانوادگی....

تضاد و مناقشه نور و سایه، سیاه و سفید، هارمونی سایه‌های خاکستری، سادگی فرم‌ها و پیچیدگی جزئیات، صحنه‌ها را به استعاره به وضعیت انسانی نزدیک می‌کند، در جایی که هیچ اثری از انسان نمی‌بینیم.

ولی به هرجهت، انسان‌ها نمی‌توانند از جهان کویرها بیرون نگه داشته شوند. تعدادی از عکس‌های این مجموعه مرزهای بین دنیای انسانها و دنیای کویرها را مکاشفه می‌کند. خطوط برق یا راه‌هایی که به نرمی توسط تپه‌های شنی جذب می‌شوند، فرصتی به مخاطب می‌دهند تا به تضاد میان آنچه که ساخته انسان و ساخته طبیعت است، و به تضاد بین ساخته‌های هندسی انسان و هم‌آهنگی منحنی‌های فرم‌های کویرها، بپردازد. در عکسی، جای پای هندسه ته کفش ساخته شده توسط انسان‌ها، در برابر هارمونی طبیعی جای پای لخت انسان، به چشم می‌خورد که در آن خط سیر اتفاقی طبیعی که منتهی به گل خشک شده می‌شود - که شاید بتواند در کابینتی از عجایب در کنار جای پوتین فضانوردان قرار بگیرد. هرچند

که ممکن است ماه فزانورد را به یاد نیاورد ولی به نظر می‌رسد که کویرها حضور بازدیدکنندگانشان را ثبت می‌کنند.

بعضی از عکس‌ها بیننده را دعوت می‌کنند تا در زمینی مرموز بدون حیوانات خانگی‌شان بدون تلفن‌های همراهشان و دور از هیاهوی انسانی قدم بزنند. ماتیس زمانی گفت که ماموریت هنر ساخت صندلی ذهنی برای انسانی که کار می‌کند، است. بعضی از عکس‌های جان پیر، به جای سرگرم کردن بیننده، این اجازه را می‌دهند که مخاطب به این فضاها رمزآلود منتقل - تله پرت - شود، در کرانه‌های سنگی پرسه زند و تعمق و تمرکز کند. اضطراب و خستگی زندگی شهرنشینی را دفن کند تا بتواند با ایده‌های جدید و آرامشی بازیافته و برداشتی تازه به آن بازگردد. عکس‌هایی که قصد اغوا دارند: عرصه‌هایی از سایه‌های شاعرانه و آهنگ موزون خطوطی که به غایت جذاب هستند و این سوال را پیش می‌آورند که آیا هنرمندی این تصاویر را ساخته؟ به جای آن که دوربینی صحنه‌ای را شکار کرده باشد. در این تقاطع بود که من متوجه شدم که در دستان جان دوربین به قلم‌مو یا تیشه سنگ‌تراشی تبدیل می‌شود تا او بتواند با مبهم کردن خطوط به تسخیر آنچه که قبلاً به وجود آمده و خلق آنچه که پیش از این وجود نداشته، بپردازد.

این گذار از «تسخیر تصویر» به «خلق» در آثار انتزاعی و نیمه‌انتزاعی مشهود است: در عکس‌هایی از واقعیت‌های فیزیکی سنگ‌ها و سطح زمین که بعد از جادوی نگاهی ممتد حاصل می‌شود. دستهای جان پیر انتزاعی را به وجود می‌آورد که تمامی نیروی انتزاع فوق‌العاده را در کنار بداهه‌گرایی طبیعت دارد. چشم از دیدن و کشف این سطوح مضرس و شکاف برداشته شده و لکه‌دار، خسته نمی‌شود.

و تپه‌های شنی، که چگونه در نفس بودن خود مرزی میان انتزاع و بازنمایی هستند. برای این بیننده، بهترین وصف فرآیند دیدن این آثار این است که «با چشم شناور می‌شوم». بی‌تردید چشم در راستای خش‌خش منحنی خط‌الراس بیابان، و با گذر و غور در میان موج‌ها، در این فضا غوطه‌ور می‌شود و ذهن پس از هر مواجهه این چینی با نیروئی جدید و هیجان‌انگیز تازه می‌شود.

چه کسی گفت که بیابان‌ها خالی هستند؟ آثار جان پیر فکر و خیال ما را به این فضاها منتقل می‌کند. در این درگیری ذهنی، هر ایده‌ای که این کویرها به آن جانی ببخشند باعث بوجود آمدن پدیده‌ای نو و مهیج می‌شود. پس در اینصورت چیست که بیننده را در زمانی که به نظاره می‌نشیند به فکر می‌اندازد؟ این بستگی به هر شخص دارد: این برعهده بیننده است که سفر را انجام دهد، در آن درنگ کند و تصمیم بگیرد.

کی ریل پترین
سپتامبر ۲۰۱۷ لندن

کی ریل پترین کارآفرین و کلکسیونر روسی است، که به جهت علاقه‌اش به هنر به نوشتن و نقد هنری روی آورده.

Most people are indifferent to deserts. Deserts are “away”. They are “elsewhere”. They are thousands of miles away and the definition of “empty”. They know deserts from their school textbooks and their associations rarely go beyond “arid, dead, mystic, frightening, mysterious, flat, hot, cold, beautiful, ugly, dangerous”. There is nothing to see there except sand and stone. And while people venture into deserts, no one actually inhabits them.

John Pepper’s photographs rediscover deserts, and while going with him on this adventure, you may discover a thing or two about yourself. Even some of his legendary desert guides, men who spend their lives in the desert and know its every nook and cranny, admit they haven’t seen their own deserts like this before.

And in spite of these guides, and in spite of the spirit of adventure, Pepper’s deserts are not ultimately the result of travel photography. His photographs, paradoxically, don’t take you to the actual places where they are shot. They take you elsewhere, to a new place for your mind and imagination to inhabit.

What you inhabit in these photos may indeed, at the start, in a first glance, also seem arid, dead, mystic, frightening, mysterious, flat, hot, cold, beautiful, ugly, empty, dangerous, or uninhabitable. But then the mystery begins. Because as you stand before them slowly Pepper’s photographs transform what you believe you are seeing into a totally different thing. And not just one.

5 Some of them offer you compositions that stand out as a Nature’s monument to Earth. If a higher consciousness exists, the only reason, however illogical, to waste resources on deserts would be to build a monument to the God’s creation—that is to a planet that houses seven billion humans, in a way not dissimilar to what humans do to immortalize the best of their kind. Not surprisingly, some of the rocks look quite alive, resembling the beasts of fairy tales, or divine manifestations (as in the face on a cliff), or succinctly mirroring human interactions, confrontational exchanges (as in the photo of two boulders facing each other), or dance, or a family reunion....The conflict of light and shadow, of black and white, the harmony of grey shades, the simplicity of forms and complexity of details, often turn them into powerful metaphors of the human condition—and yet they do so without a trace of human presence.

Nevertheless, people cannot be excluded from the desert universe. A few photographs in this show explore the border between the human world and the desert world. Electricity lines or the road being softly appropriated by the sand dunes offer the observer a chance to enjoy the contrast of man-made and natural worlds, to think of the clash of human geometrical presence with the curved harmonies of desert shapes. One photograph stands out here—naked and booted footprints on a parched desert floor. It is imprinted by the man-made geometry of a shoe sole, the natural harmony of a bare foot, and the random beauty of the natural process whereby clay dries up—which may place it in the same cabinet of curiosities as the famous image of the

astronaut’s boot. Though the Moon may not remember the astronaut, the desert does seem to have memorized its visitors.

Some of the photographs invite the observer to walk into a mysterious land without domesticated animals, mobile phones or human crises. Matisse once said his art mission was to provide a mental chair for a working man. Some of Pepper’s photographs, instead of entertaining the viewer, offer a chance to get teleported into these mystical places, to roam the rocky plains, to mediate, to bury in there the stress and burnout of urban life in order to come back with new ideas, newly found calm, or just a fresh outlook on life. These photographs intend to be seductive. Fields of rhyming shades and the rhythm of lines appear so enticing that one may wonder if the images were created by an artist, rather than captured by a camera. It is at this juncture that I started seeing how the camera in Pepper’s hands becomes a brush or chisel with which he blurs the lines between capturing something already made, and creating something which has never existed. This transition from “capture” to “create” is even more evident in the abstract or semi-abstract images --photographs of physically realistic rock and floor surfaces which emerge after a spell of looking. Abstract expressionists struggled over the idea that their paintings could only be good if they looked “spontaneous”, not meticulously thought-out, while being clearly emotionally expressive. Pepper’s hands create abstractions that have all the expressive power of great abstraction coupled with all the spontaneity of nature. The eye cannot tire of exploring these jagged, cracked, and stained surfaces. The mind cannot get enough of the seemingly random results of millennia of elements fighting each other.

And then there are the dunes—and how by their very nature they border on the abstract and representational. For the viewer, the best way to describe the process of looking at them is to be “swimming with one’s eyes”. For indeed the eye swims through the desert swooshing along the curves of their ridges, chopping through the ripples, diving inside them; and the mind emerges from each such encounter refreshed and excited.

Who said that deserts are uninhabited? Pepper’s work populates them with our thoughts, our dreams. And any ideas they give birth to, where they entangle, give rise to something new and exciting. What is it, then, exactly, that one *thinks* as one looks? It’s up to you, these photos seem to say. It’s entirely up to you to take the voyage out, and linger, and decide.

Kirill Petrin
September 2017, London

"Kirill Petrin is an entrepreneur and art collector from Russia, whose lifelong passion for art has brought him to art popularization and critique. He regularly writes a blog about how to see art."

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 137x203 cm . 2017

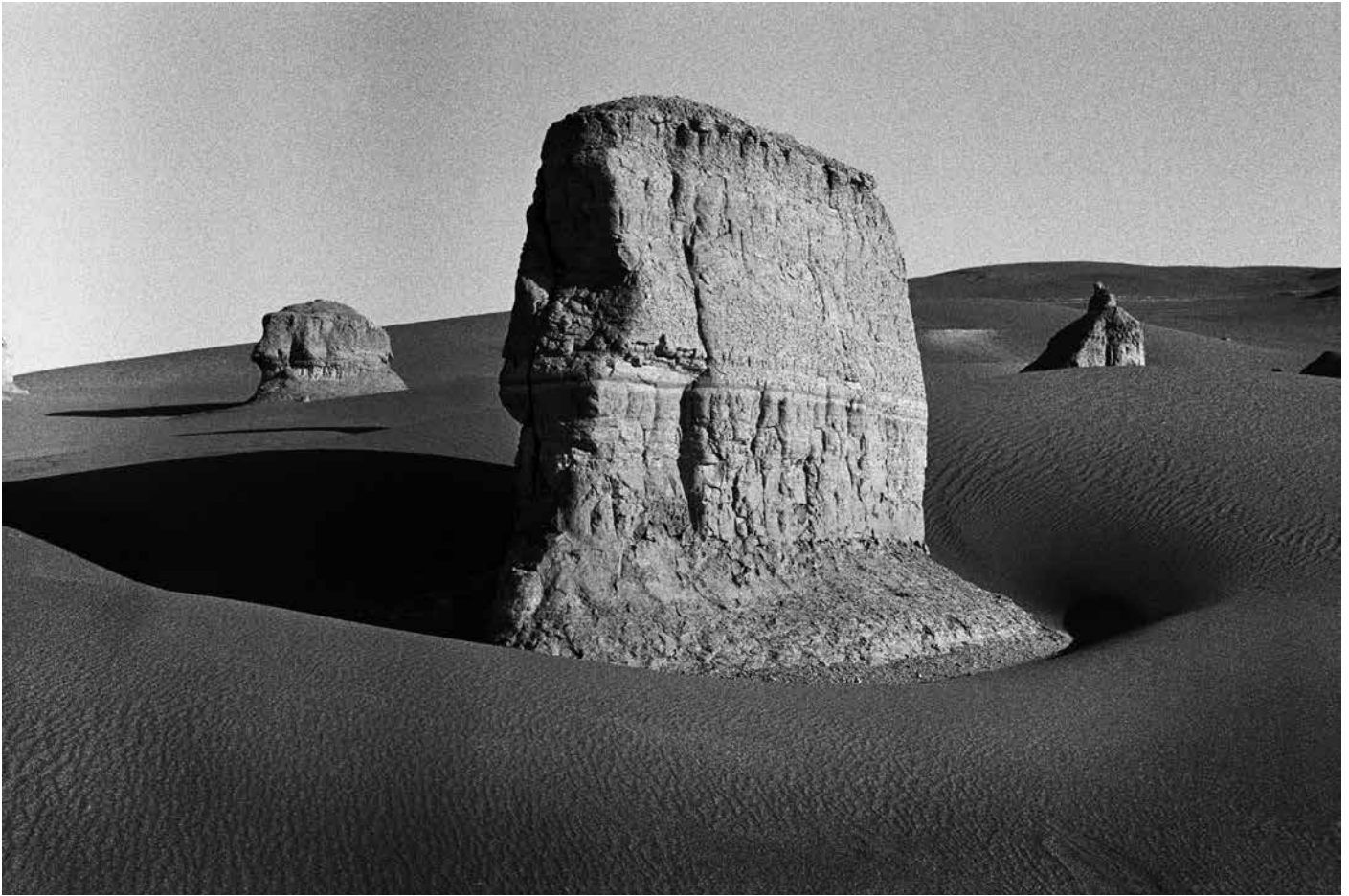
7

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 137x203 cm . 2017

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 137x203 cm . 2017

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 90x135 cm . 2017

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 90x135 cm . 2017

13

Dasht e Lut, Iran . Analog photography . c print . 90x135 cm . 2017

John R. Pepper (Rome, 1958) is an Italian photographer. His father gave John his first camera, a Pentax, at the age of twelve. He studied History of Art at Princeton University (1976) where he was also one of the original painting members of the «185 Nassau Street Painting Program» and was awarded the Whitney Painting Fellowship in 1975. In 1981 Pepper was admitted as a «Directing Fellow» to The American Film Institute, Los Angeles. He developed under the auspices of Henri Cartier Bresson, Sam Show, John Ross and David Seymour, who spent time with his family. At only fourteen years of age he became assistant to Ugo Mulas, who taught him the basics of Street Photography. For thirty years, he dedicated himself to photography while directing both theatre and film.

The photographic exhibition 'Rome: 1969 - A Tribute to Neo-Realist Cinema' brought him back to Italy where, in 2011, Lanterna Magica Edizioni published his first book of photographs, 'Sans Papier', to which the Rome, Venice, Saint Petersburg, Paris and Palermo exhibitions are dedicated. In 2012 and 2013, Saint Petersburg's Manège Museum put on a show of Pepper's photographic works, and in Italy, in 2014, the Istituto Superiore per la Storia Della Fotografia published his book, 'Evaporations'.

جان ر پپر، متولد ۱۳۳۷ رم، عکاس ایتالیایی است. پدر او در سن ۱۲ سالگی اولین دوربین پنتاکس را به او هدیه داد. در سال ۱۹۷۶ در رشته تاریخ هنر از دانشگاه پرینستون فارغ التحصیل شد و به گروه «۱۸۵ ناساو، برنامه نقاشی شهری» پیوست. در سال ۱۹۷۵ «فلوشیپ» موزه ویتنی به وی تعلق گرفت. او با تاثیر از و زیر نظر کارتییه برسون، سام شاو، جان راس و دیوید سیمور به عکاسی پرداخته. در سن چهارده سالگی دستیار اوگو مولاس شد که اصول اولیه عکاسی در خیابان را به وی آموخت. در سی سال گذشته او زندگی خود را صرف عکاسی و کارگردانی تئاتر و فیلم نموده.

نمایشگاه: رم-۱۹۶۹، در ستایش سینمای نئورئال، او را به ایتالیا بازگرداند. در سال ۲۰۱۱ انتشارات «لنترنا مجیکا ادیزینی» اولین کتاب او با عنوان «بدون کاغذ» را منتشر نمود و همراه با آن نمایشگاههایی از آثار او در رم، ونیز، سن پیتربورگ، پاریس و پالمو انجام شد. در سالهای ۲۰۱۲ و ۲۰۱۳ موزه «مانزه» سن پیتربورگ بخشی از آثار او را به نمایش درآورد. در سال ۲۰۱۴ در ایتالیا انستیتو «سوپریوره پر لا ساتوریا دولافتوگرافیا» کتابی جدید از آثار او با عنوان «تبخیرات» را به چاپ رسانید. نمایشگاهی از این گروه آثار در «گالریا پاولو مورلو، و در موزه «روس فوتو» و همزمان در چهاردهمین بینال معمای ونیز و در سالهای ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶ در چندین شهر روسیه، به نمایش درآمدند. در نوامبر سال ۲۰۱۶ این مجموعه آثار در شهر مسکو در «فوندازیون روما» و در رم در «ترزو پیلاسترو» به معرض دید عموم گذاشته شد.

در حال حاضر او مجموعه‌ای با عنوان «کویرهای نا-خالی» را در معرض تکمیل دارد که در کتابی با همین عنوان در سال ۲۰۱۹ به چاپ خواهد رسید. در این مجموعه از آثار او به بیابان‌های مختلف جهان سفر نموده و تاثیر زمان، تاریخ و مردم در این فضاهای اسرارآلود را تجربه می‌کند. او از دوربین آنالوگ و خصوصاً لایکا ام ۶ استفاده می‌کند و آثارش را تنها سیاه و سفید عرض می‌کند. اولین نمایشگاه او در ایران از همین مجموعه آثار در گالری آران در سپتامبر ۲۰۱۸، که طی ۳ سفر مختلف به کویر لوت شکل گرفته، عرضه خواهد شد.

After Palermo (at the Studio Galleria Paolo Morello) the exhibition was presented simultaneously at the Rosphoto State Museum and the Officina della Zattere (14th Biennale di Architettura di Venezia), from where, in 2015 and 2016 it journeyed across Russia (Vladivostok, Irkutsk, Omsk, Yekaterinburg, Samara) to finally reach Moscow. From November 2016 to January 2017 'Evaporations' was presented by Fondazione Roma and Fondazione Terzo Pilastro at Palazzo Cipolla in Rome.

Currently, Pepper has completed his next photographic project (and book to be published in 2019) 'Inhabited Deserts', where he explores deserts and their effect on time, history and people. Pepper works with a Leica M6, 35mm lens and uses Ilford HP4 film. He works exclusively in B&W with gelatin silver prints on Baryta paper.

www.aarangallery.com